GRAIUL ROMÂNESC

Organ al societății GRAIUL ROMÂNESC
Redacția și Administrația Calea Victoriei, 33, Etajul II. (Casa Frascatti).

Iese lunar sub supravegherea unui Comitet
Abonamentul anual lei 100 în străinătate îndoit

ANUL III, No. 7 IULIE 1929

CUPRINSUL

PREȚUL 10 LEI

TIP. BUCOVINA BUCUREȘTI III, CALEA VICTORIEI, 220 TEL. AUTOMAT 210/43

Banca Românească
Str. Smârdan.
LOCO

Articolele, revistele şi ziarele în schimb precum şi orice fel de informaţiuni în legătură cu redactarea revistei se adresează d-lui SIMION C. MÂNDRESCU, Str. Paris No. 29, Bucureşti III, iar cererile de abonamente, abonamentele şi tot ce se referă la administrarea ei Administraţiei Revistei : Calea Victoriei 33, Etajul II (Casa Frascatti)

CITIŢI

Ziare ale Românilor de peste hotare :

„Nădejdea" Ziarul partidului român din reg. S. H. S. Vrsac (Vârşet)
„America" Cleveland, Ohio (U. S. A.)
„Tribuna Română" Detroit, Michigan (U. S. A.)
„Steaua Noastră" New-York (U. S. A.)

Reviste despre Românii de peste hotare :

„Graiul Românesc"
Str. Paris 29, Bucureşti III
„Peninsula Balcanică" Căsuţa poştală 328 (Bucureşti)
„Tribuna Românilor Transnistrieni"
Str. Mihai-Viteazul, 50 (Chişinău)
„Flambura Pindului" Str. Schitu Măgureanu No. 2, Bucureşti

GRAIUL ROMÂNESC

ORGAN AL SOCIETĂȚII GRAIUL ROMÂNESC

ANUL III, No. 7 IULIE 1929

SFÂNTUL MUNTE ATHOS ȘI IMPORTANȚA LUI PENTRU ROMÂNIA DIN PUNCT DE VEDERE ISTORIC, RELIGIOS, ARTISTIC ȘI CULTURAL

de Stoica Nicolaescu

Mult vestitul și fericitul colț de țară al Peninsulei Chalcidice, numit Sfântul Munte Athos sau Grădina Maicii Domnului, a avut în cursul veacurilor și are și astăzi o deosebită importanță pentru Români, în ce privește trecutul, credința, arta și cultura lor.

In genere, Sfântul Munte Athos, pentru creștinii ortodocși de pretutindeni, este acelaș loc ales ca și Vaticanul pentru creștinii catolici.

In vechime și marele Panteon al culturii și al luminii celei adevărate și nestinse, fiecare popor de aceeași credință întru Domnul, este bine înfățișat în toate manifestările vieței sale pe calea deschisă de înflorire și de mărire prin dreapta credință și tărie în această credință.

Acolo, prin aceea *„gens aeterna in qua nemo nascitur"* s'a păstrat sfântă și nealterată de eresuri credința și tradiția Bisericii cu toate primenirile vremurilor apuse.

In sfintele lăcașe pentru toți învățații, fără deosebire, se deschide un câmp întins și îmbelșugat cu un orizont frumos, larg și nemărginit.

Cercetătorii zeloși, ca și harnicile albine, pot culege aci comori nestimate, pot afla izvoare nesecate de știință, de adevăr și lumină, în toate ramurile, tezaure îngrămădite de secole și păstrate cu sfințenie în arhivele și bibliotecile lor.

In Sfântul Munte Athos sau Grădina Maicii Domnului nu există aproape loc în care călătorul închinător să nu vadă la tot pasul, ici colo, răsărindu-i în cale, ca florile în primăvară, rând pe rând, sfinte lăcașe, mărturii de artă veche creștină, cari farmecă privirea, încântă inima, înflăcărează sufletul și înalță gândirea bunului creștin la atotputernicul Creiator.

Nici unul dintre popoarele creștine ortodoxe nu se poate lăuda și nu se poate mândri cu fapte mai frumoase și mai plăcute lui Dumnezeu în această privință ca poporul românesc.

Voevozii și domnitorii Țărilor-Românești ca și boerii lor au căutat cu dumnezeiască râvnă și multă smerenie să împodobească, în cursul veacurilor Grădina Maicii Domnului cu tot ce le-a stat în putință.

Cu cheltuiala lor au intemeiat și reînnoit de iznoavă sfintele lăcașe de-acolo și le-au întărit cu multe ajutoare și venituri de tot felul.

Le-au dăruit metoace bogate, cu sate, vecini, sălașe de țigani, moșii,

ţarini, vii, păduri, munţi, gârle, heleştee, râuri, mori, lacuri şi bălţi bogate în peşte, vămi la vaduri şi ocne de sare.

Au înfrumuseţat sfintele lor biserici cu frumoase zugrăviri şi au înconjurat mânăstirile cu ziduri mari şi turnuri puternice de veghe şi de apărare, înzestrându-le cu cărţi, sfinte odoare, icoane, sfinţite vase şi veştminte preoţeşti.

Pentru Balcani Ţările-Româneşti au fost în curs de secole, pe timpul stăpânirii turceşti, limanul, farul de lumină, către care s'au îndreptat cu drag şi multă nădejde privirile tuturor pravoslavnicilor creştini de acolo.

Voevozii şi domnitorii români, cinstiţi de Biserica ortodoxă ca diadohi, adecă moştenitori [1]) ai împărăţiei şi culturii de Răsărit, s'au arătat demni urmaşi şi vrednici de înalta lor chemare şi nu s'au abătut niciodată dela calea cea adevărată.

Ei au statornicit legătura culturală prin maieştrii şi cărturarii lor între Apus şi Răsărit.

Pe timpul de grea cumpănă, cei năpăstuiţi, pribegii, cei însetaţi şi dornici de lumină, cărturarii, aici şi-au aflat refugiul lor şi s'au adăpat cu îndestulare la bogatele şi nesecatele izvoare de lumină şi de cultură.

Din Ţările-Române a răsărit apoi şi soarele dreptăţii şi libertăţii lor de sub jugul păgân.

Cele mai frumoase manuscrise din Balcani s'au scris în sfintele noastre mânăstiri şi cele mai preţioase cărţi s'au tipărit în tiparniţele Ţărilor Româneşti.

Iar drept credincioasele, mult milostivele şi binecinstitoarele domniţe şi jupâniţe române, ca şi harnicile albine, cu îndelunga lor răbdare şi îndemânare, au lucrat cu drag pentru sfintele biserici cu multă artă vestitele şi nepreţuitele epitafe, epitrahile, mesale, zavese şi acoperăminte, ţesute şi brodate pe mătase de diferite culori şi împodobite cu mărgăritare şi tot felul de pietre scumpe, prinse cu măestrie în fire de aur şi de argint.

Lăcaşele din Sfântul Munte Athos sunt pline, prea bogate în atari frumoase mărturii de artă creştină, din cari spre ilustrare vom da în cuprinsul lucrării de faţă pe mânăstiri numai o mică parte.

MUNTELE ATHOS

La sudul Macedoniei, între golful Salonicului şi golful Orfano, scăldată de marea Egee, resare Peninsula Chalcidică, din care pornesc departe pe

1) Patriarhia ecumenică din Constantinopol, cu cucerirea Peninsulei Balcanice şi ocuparea capitalei împărăţiei de Răsărit de Turci, i-a recunoscut pe domnitorii şi voevozii Ţărilor-Româneşti ca moştenitori ai împărăţiei. De atunci domnitorul Ţării-Româneşti, numai el, până în ziua de astăzi, are dreptul, e îndrituit ca şi împăraţii Romei-Nouă de odinioară, să semneze pergamentul pe care se scrie sfânta evanghelie dela Ioan în fiecare an şi se citeşte în prima zi de Paşti. Acest pergament se depune spre păstrare în Arhivele Generale ale Statului. Nici un alt cap încoronat dintre domnitorii creştini ortodocşi n'are acest drept.

apele Arhipelagului grecesc alte trei peninsule mai mici, frumoase și bogate: Casandra, Longos și Athos.

Peninsula Athos, cea mai frumosă și mai bogată, se așează în dreptul insulei Tasos și se scaldă la soare răsare de apele golfului Strimon, iar la soare apune de golful Sinzitic.

Are o lungime de vreo 8 kilometri și o lățime, care variază între 8—10 kilometri.

Infățișează peste tot o splendidă panoramă de tablouri pitorești, cari de cari mai frumoase și mai atrăgătoare în felul lor.

Se desparte de cea Chalcidică prin canalul lui Xerxe, săpat pe timpul răsboaelor medice dintre Greci și Persi (493—490).

Urmele canalului se văd și astăzi.

Peninsula Athos are aci o lățime de vre-o trei km. Dela Canal înainte, mergând pe o distanță de 12 km., pământul ei de abia se urcă deasupra mării,

e șes. Iar dela stânca cea mare, numită *„Megali-Vigla, Poarta cea Mare"*, se tot sue în mijlocul peninsulei un lanț neîntrerupt de munți frumoși, din ce în ce mai înalți, atingând până la o mie de metri; când la capăt, muntele saltă deodată drept în sus, voinicește cu o căciulă țuguiată, înalt, peste două mii de metri deasupra nivelului mării.

Privit din depărtare el seamănă cu un uriaș, ce inoată, sau cu o corabie mare, încărcată cu îmbelșugare, care plutește în largul mării; ori cu o catedrală măreață a cărei clopotniță înaltă și crucea strălucitoare se ridică mai presus de pare că ating bolta cerească.

Clima țării e dulce, temperată, iar aerul plăcut, înparfumat de mirosul

a tot felul de flori, cari de cari mai frumoase, ce resar aci iarna ca şi vara, şi împodobesc locul cu un minunat covor. Sfântul Munte Ahos e o grădină ca în poveşti: plină de vieaţă şi de cânt de privighetori. Aci iarna e uşoară şi neaua un ce rar. Numai vârful muntelui pe lângă haina-i verde îmbracă ades şi mantia de zăpadă. Pe ţărmul mării cresc chiparoşi, dafini, smochini, migdali, maslini, rodii, lămâi şi portocali.

Pentru climatul său sănătos şi prielnic, cu pădurile sale vesele, veşnic înverzite, cu florile şi fructele sale alese, cu izvoarele sale de apă limpezi ca cristalul şi reci ca ghiaţa, cu singurătatea şi liniştea neturburată de nimeni, Peninsula Athos a fost dintru început cercetată şi preţuită ca o localitate proprie pentru vieaţa patriarhală întru contemplare, reculegere, recreere şi rugăciune.

Tradiţiile ne grăesc, că pe locul orăşelului monahal de azi, numit Careia (Nucetul), una din cele mai pitoreşti poziţii din Athos, înflorea odinioară satul Pentapolis. Aci, adaogă tradiţia, venea cu drag Alexandru cel Mare, pentru odihnă, în urma expediţiilor sale norocoase, şi aci veneau şi vechii înţelepţi din Grecia pentru reculegere şi inspiraţie; iar pe locul cel mai înalt şi mai pitoresc al peninsulei, pe vârful Athosului, de unde se desvălue larg şi nemărgenit, minunata şi fermecătoarea privelişte a mării din Arhipelag, se înalţă templul zeului Apolon cu oracolul său.

Athos cu vârful lui ades încins de nouri, bătut de straşnice vijelii, tunete, fulgere şi trăznete, a fost socotit în vechime drept cel mai înalt munte din lume şi servea ca punct de orientare pentru iscusiţii marinari ai Eladei, în frământările lor după câştig, roind pe tot cuprinsul mării Egee şi Arhipelag. Sus, lângă templul lui Zeus, se aflâ chiar un far. Iar la cucerirea Troiei, spune legenda, semnalul victoriei dat printr'un foc mare de pe vârful muntelui Ida, a fost repetat şi pe vârful Athosului, de unde a fost văzut tocmai în Peloponez, vestind pe craiasa Clitemanestra [1]), că-i soseşte bărbatul.

Peninsula a fost cunoscută la început, după zeul Apolon, sub numele de Apolonia; iar în urmă, după zeul Athos, sub numele de Acte, Athos şi Athon.

PRIMII LOCUITORI ŞI CETĂŢILE LOR

Cei dintâi locuitori — spune legenda — au fost în deobşte cunoscuţii Titani, iar pe urmele lor au venit din Tracia şi Macedonia: Visaltii, Cristonii, Idonii şi Dictidii, la cari s'au adăogat apoi Elinii, Halcidicii şi Pelasgii [2]).

In epoca păgânismului au înflorit aci cetăţile elineşti, ce au fost, dar numai sunt: Acroathos, Olofixos, Dion, Tisos, Cleone, Haradrie, Scolos, Sanis şi Acantos [3]).

---

1) Aeschilii, Tragoed, Agamemnon, vers. 278—295.

2) Herodot, L. VII, C. 114; Thucidid, L. IV, C. 82, C. 109, idem, L. V. 82; Porfirij Uspenskij, Istoria Atona, part. I, p. 128—129.

3) Herodot, L. VII, C. 22; Thucidid, L. IV, C. 84, 109; Diodor Sicul, L. XII, C. 68.

Despre aceste cetăţi ne vorbeşte cel mai vechiu dintre geografi, anume Schilax [1], în anul 509, înainte de Christos. Apoi istoricii Herodot, Thucidid şi Diodor Sicilianul, cari descriind cetăţile Acantos şi Sanis, spun că au fost intemeiate de colonişti elini, veniţi aci din ostrovul Andros de lângă Athena. Tot dela aceşti istorici ştim, că cetăţile: Dion, Tisos, Cleone, Acroatos şi Olofixos erau aşezate înlăuntrul muntelui Athos, pe când Sanis şi Acantos stetEau la şes, pe locul unde s'a făcut mai târziu canalul lui Xerxe. Cetatea Sanis era cea mai nouă dintre cetăţi. In geografia lui Schilax ea nu e trecută. Dar Herodot [2]), scriind istoria lui cu vreo 50—60 ani după Schilax, vorbeşte de această cetate şi-i arată locul, adăogând anume că: la Sanis s'a început tăerea canalului pe Athos, din porunca lui Xerxe. Canalul a fost făcut de inginerii persani Bubaris, fiul lui Megabaze, şi de Artacheu, fiul lui Arteu, şi s'a lucrat la dânsul trei ani (493—490).

Despre Xerxe se povesteşte: sosind cu armata la Acantos şi văzând greutatea trecerii peste muntele Athos, ar fi exclamat — după Plutarh — următoarele cuvinte: „O, Athos! tu trufaşe înălţime, ce susţii cerul! nu cuteza a-mi tăia calea; căci altfel eu te voiu face una cu pământul, şi-ţi voiu svârli capul tău în mare [3])".

Cetatea Acantos — scriu Eusebiu Pamfil şi Ştefan Bizantinul, — a fost întemeiată în primul an al Olimpiadei a 31-a, adică în anul 656, înainte de Christos, de către Andros, căpetenia Acanţilor.

Cetăţile din Athos au fost de sine stătătoare şi în alianţă, când cu Athena, când cu Sparta, luând parte la toate actele mari din vieaţa şi propăşirea poporului elin de odinioară.

Invingătorul Perşilor, Miltiade, făcând apel la cetăţile eline pentru flota de răsboiu, cetatea Acantos a dat un ajutor de 3 talanţi în anii 456—425 înainte de Christos; Dion 1 talant; Tisos dela început 4000 drahme, iar după aceea 1 talant; Cleone 500 drahme; Olofixos 2000 drahme; Sanis dela început 4000 drahme, iar după aceea 1000 de drahme [4]).

Iată acum şi locul acestor cetăţi — după Porfirij Uspenskij [5]) — care pe unde au fost:

1. Olofixos, în partea de nord a muntelui, ceva mai jos de mânăstirea de azi Esfigmenu;

2. Dion, pe locul unde acum se află mânăstirea Vatopod;

3. Tisos, pe coasta mării, lângă actuala mânăstire Pantocrator;

4. Cleone, pe râul Milopotamos şi pe locul, unde astăzi stă mânăstirea Filoteiu;

1) Σκύλαξ.

2) Herodot. L. VII. C. 21, 22, 23; Porfirij Uspenskij, **Istoria Athona**, partea I, **Athonul păgân**, p. 161—163.

3) Πλουταρχ. περὶ ἀοργῆς; Porfirij Uspenskij, **Istoria Atona**, partea I, p. 164.

4) Vezi: **„Corpus inscriptionum Atticarum"**. Vol. I, p. 229—231, Berolini, 1873.

5) Porfirij Uspenskij, **o. c, p.**

5. Acroatos, sus pe munte, în locul, unde acum se găseşte Schitul Cherasia. Urmele acestei cetăți se văd și astăzi. Eu însu-mi le-am cercetat cu deamăruntul în 1906;

6. Haradrie, pe locul, unde e portul Dafni;

7. Scolos, pe locul de lângă portul mânăstirii Zograful;

8 şi 9. Sanis şi Acantos pe şesul dela istm. lângă canalul lui Xerxe.

Cetățile mai sus zise au pierit în cursul vremurilor, treptat și fără de urmă, mai nainte de statornicirea monahismului în Muntele Athos, din cauza cutremurelor, a prădăciunilor din partea piraților de mare și a năvălirii tuturor barbarilor distrugători.

Pe urmele lor și din belșugul materialului rămas, în locul templelor păgâne de odinioară, au răsărit cu vremea sfintele și mândrele lăcașe dumnezeești, unde azi neîncetat se aduc laude prea puternicului Creiator de către smeriții călugărași, rugându-se ziua și noaptea pentru binele, mântuirea și fericirea lumii acesteia.

ÎNSEMNĂRI

O însemnată datorie, trecută asupra noastră odată cu revista, ne-a forțat să suspendăm un timp destul de îndelungat apariția „Graiului Românesc". Mulțumită unui om cu înțelegere pentru opera, în serviciul căreia ne-am pus, putem să ne continuăm munca.

GRAIUL ROMÂNESC (Le langage roumain)
REVUE MENSUELLE DE LA SOCIÉTÉ „GRAIUL ROMÂNESC"
Troisième Année, No. 7 Juillet 1929

ARTICLES

Athos, le mont sacré, et son importance pour les Romains au point de vue d'istoire, religion, esthètique et culture.

par Stoica Nicolaesco

Ce coin de terre de la Péninsule Chalcidique, cette Sainte Montagne qui porte le nom célébre d'Athos, appélée aussi le Jardin de la Mère de Dieu, a eu et a encore de nos jours, une importance singulière pour les Roumains, si l'on considère le passé, la foi, l'art et la culture.

D'un point de vue général, Athos, la montagne sainte, est pour les chrétiens orthodoxes de partout la terre élue, comme le Vatican pour les catholiques.

Là, s'ouvre aux savants, quels qu'ils soient, un vaste et riche champ d'investigations; les trésors de culture accumulés au cours des siècles ont été

gardés précieusement dans les archives et dans les bibliothèques du monastère sacré. Là, il n'y a presque pas d'endroit qui ne mette sous nos yeux quelque témoinage de l'art chrétien des temps anciens.

Le peuple roumain peut se flatter d'avoir contribué dans une large mesure a développer ces inépuisables trésors.

Les voïvodes et les princes qui ont regné sur les Principautés Roumaines, les boiardes, leurs vassaux, n'ont pas épargné leurs efforts pour les embellir, autant qu'il dépendait d'eux de le faire. Ils ont élevé les saintes demeurs, ils ont pourvu à leur entrétien et à l'entrétien de ceux qui y servaient. Ils en ont fait de véritables monuments consacrés à l'art, en les dotant de livres, de joyaux, d'icones, de vases, de vétements sarcedotaux.

Les héritiers de l'empire d'Orient et de la culture, les seuls qu aient reconnus les Patriarches oecuméniques de Constantinople, après la conquête de la Péninsule Balkanique par les Turcs, les voivodes et les princes roumains ont assuré la continuité des rappors entre la culture occidentale et d'Orient.

A côté d'eux, sans relache, les princesses et les dames roumaines travaillent à enrichir les saintes demeures de parure de toute sorte.

Nous donnerons quelques modèles de ces trésors de l'art chrétien.

Le Mont Athos.

Au sud de la Macédoine, entre les golfes de Salonique et d'Orfano, s'étand la Chalcidique, formée de trois petites péninsules dont la plus riche et la plus belle, celle d'Athos, séparée par la Chalcidique proprement dite, par le Canal de Xerxes, creusé à L'époque des guerres médiques entre Grecs et Perses (493—490), une plaine de 12 Km. profonde borde le Canal; elle est dominée par un massif motagne qui s'éleve à quelques milles metres de hauteur d'ou saille un pic de plus de deux milles metres, offrant, de la mere un spectacle superbe.

Le climat et la flore font de cette presqu'ile un éden, un endroit merveilleux ou l'homme peut se recueillir et se recréer.

Si l'on en croit la tradition, Pentapolis, qui porte aujourd'hui le nom de Careia, petite ville monacale, était pour Alexandre le Grande et pour les sages de la Grèce un asile de repos où une source d'inspiration.

Grandiose, le temple d'Apollon, célèbre par son oracle, couronnait alors le Mont Athos: la péninsule a d'abord été désignée sous le nom d'Apollonie; elle prit ensuite le nom du Dieu Athos; Acte, Athos et Athon.

Les prémiers habitants du Mont Athos et leurs cités.

La legende veut, que le mont ait été d'abord la demeure des Titans; puis de Thrace et de Macédoine vinrent les Visaltes, les Cristoniens, les Sidoniens et les Dictides, auquels se joignent les Éliniens, les Halcidiciens et les Pélasges.

À l'époque païenne florissaient des cités qui aujourd'hui ont disparu: Acroathos, Olofixos, Dion, Tisos, Cleone, Haradrie, Scolos, Sanis et Acantos.

Toutes ces forteresses ont péri sans laisser des traces, avant l'établissement du monachisme sur le Mont Athos, soit à cause des temblements de terre, soit dévastées par les pirates ou détruites par les barbares.

Sur leurs ruines et grace à l'abondance des materiaux abandonnés là ou s'élévaient autrofois les temples païens, naquirent, avec le temps, les saintes demeures qu'on voit resplandir aujourd'hui et qui fairont l'objet des prochains articles.

NOTES

Un passif important, dont nous avons assumé la charge en même temps que celle de la Revue, nous a obligés de suspendre, durant de longs mois, la publication du „Graiul Românesc" (Le Langage Roumain).

Grâce au concours d'un homme qui comprend l'importance de l'oeuvre à laquelle nous nous sommes consacrés, nous puvons continuer notre tâche.

GRAIUL ROMÂNESC (La favella rumena)
RIVISTA MENSILE DELLA SOCIETA „GRAIUL ROMÂNESC"
Anno III, No. 7 Luglio 1929

STUDI

Il sacro Monte Athos e la sua importanza per i Rumeni dal punto di vista storico, religioso, estetico e culturale.

di Stoica Nicolaescu

La rinomata regione della Penisola Chalcidica, detta il Sacro Monte Athos oppure Giardino della Madonna, ebbe ed ha tuttora per i Rumeni una speciale importanza in ciò che riguarda il passato, la fede, l'arte e la cultura.

In genere, il Sacro Monte Athos è per i Cristiani Ortodossi d'ogni luogo lo stesso sito scelto come il Vaticano per i Cristiani Catollici.

Le chiese sono per tutti i scienziati, una ricca sorgente di ricerche, con tesori ammuchiati da secoli e conservati con cura negli archivi e nele loro biblioteche. Quasi non esiste luogo, nel quale non si trovino testimonianze di antica arte cristiana.

Il popolo rumeno può esser fiero che da esso viene la maggior parte di questi inesauribili tesori.

I regnanti ed i signori dei Principati rumeni, come pure i loro nobili hanno cercato di adobbare il Giardino della Madonna con tutto ciò che e stato loro possibile.

Edificarono chiese e le dotarono con tutto il necessario per il mantenimento loro e dei loro servitori. Fecero di queste chiese veri monumenti d'arte, dotandoli di libri, gioie, immagini sacre, vasi e paramenti sacri.

I regnanti ed i signori rumeni, i soli eredi dell'impero e della cultura del Levante, riconosciuti dalla Patriarchia ecumenica di Costantinopoli quando la Penisola Balcanica fù conquistata dai Turchi, determinarono le relazioni culturali fra l'Occidente e l'Oriente.

Accanto a loro lavorarono con assiduità le principesse e le damigelle rumene alla dotazione delle chiese con addobi d'ogni sorta.

Da questi tesori d'arte cristiana riprodur emo qualche modelle.

Il Monte Athos.

A Sud della Macedonia. fra il golfo di Salonicco ed il golfo Orfano. si trova la Penisola Chalcidica con tre penisole minori trale quali la Penisola Athos la più bella, la più ricca. divisa dalla Chalcidica dal canale di Xerxes, tracciato al tempo della guerra medica tra Greci e Persi (493—490 a. C.).

Verso il canale sono circa 12 km. di pianura e di là montagne fino a 1000 m. di altezza con una cima di più di 2000 m., uno splendido panorama visto dal mare.

Il clima e la vegetazione fanno della penisola un giardino da fate, un meraviglioso luogo di raccoglimento e di svago. Nel paese Pentapolis, oggi la cittadina monacale Carea, veniva, secondo la tradizione, Alessandro il Grande, e qui pure venivano a riposare e ispirarsi i sapienti grechi.

In cima al Monte Athos sta grandioso il tempio d'Apollo, col suo oracolo. dal quale, a tutto prima, la penisola si chiamava Apollonia, e solamente più tardi, dal Dio Athos: Acte, Athos e Athon.

I primi abitanti di Athos e le loro città.

I primi abitanti, secondo la leggenda, sono stati giganti, poi sono venuti dalla Thracia e la Macedonia: i Visalti, i Cristoni, gli Idoni, i Dictidi, ai quali si sono uniti poi gli Elini, gli Alcidi e i Pelasgi.

Nel epoca del paganesimo fiorirono città che oggi non esistono più: Acroathos. Olofixos, Dion, Tisos, Haradrie, Scolos, Sanis e Acanthos, la situazione delle quali e data da Porfirij Uspenskij.

Tutte queste città sono sparite senza tracce prima dello stabilirsi dei monaci a Monte Athos. per causa dei teremoti e delle incursioni dei pirati e dei barbari distruttori.

Sulle loro tracce e dall'abbondanza del materiale rimasto al posto dei tempi pagani d'una volta son venute sù col tempo le sante e belle chiese d'oggi, delle quali parlerano i prossimi articoli.

APPUNTI

Un gran debito, passato in conto nostro insieme alla rivista ci ha forzati a sospendere per abbastanza tempo l'apparizione della rivista „Graiul Românesc". Grazie a un uomo che capisce la nostra opera, che serviamo, possiamo continuare il lavoro.

GRAIUL ROMÂNESC (Das rumänische Wort)
MONATSSCRIFT DES KULTURVEREINS „GRAIUL ROMÂNESC"
III. Jahrgang. No. 7 Juli 1929

AUFSÄTZE

Der heilige Berg Athos und seine historiche, religiöse, ästhetische und kulturelle Bedeutung für die Rumänen.

von Stoica Nicolaescu

Der bekannte Winkel der Halbinsel Chalkidike, genannt der Heilige Berg Athos oder der Garten der Mutter Gottes, hat gehabt und hat auch heute noch eine besondere Bedeutung für die Rumänen, was ihre Vergangenheit, ihren Glauben, ihre Kunst und Kultur anbetrifft.

Im allgemeinen ist der Heilge Berg Athos für die ortodoxen Christen aller Gegenden derselbe auserwählte Ort wie der Vatikan für die Katholiken.

An heiligen Orten eröffnet sich für die Gelehrten ein ausgedehntes und reiches Feld der Erforschung der Schätze, die seit Jahrhunderten aufgestapelt und mit Andacht in den Archiven und Bibliotheken aufbewahrt wurden.

Das rumänische Volk ist darauf stolz, den grössten Teil dieser unerschöpflichen Schätze beanspruchen zu können.

Die Woiwoden und Fürsten der rumänischen Fürstentümer ebenso wie ihre Bojaren bestrebten sich, den Garten der Mutter Gottes mit allem, was in ihrer Möglichkeit gelegen, auszustatten.

Sie haben heilige Stätten aufgebaut und sie mit allem zu ihrer Erhaltung Notwendigen ausgestattet.Sie machten aus diesen Stätten wahre Kunstdenkmäler, die sie mit Büchern, Bildern, Gefässen und Ornaten beschenkten.

Die rumänischen Woiwoden und Fürsten, die einzigen Erben der Kultur des oströmischen Reiches, stellten nach ihrer Anerkennung seitens des ökumenischen Patriarchats aus Konstantinopel die kulturelle Verbindung her zwischen Abendland und Morgenland.

Neben ihnen arbeiteten auch die Fürstinnen und edlen Frauen mit grossem Eifer an der Ausstattung der heiligen Stätten mit allerlei Schmuck.

Von diesen Schätzen christlicher Kunst werden einige Modelle reproduziert werden.

Der Berg Athos.

Im Süden Makedoniens, zwischen dem Golf von Salonik und dem von Orfano, erstreckt sich die Halbinsel Chalkidike mit drei kleineren Halbinsel, darunter auch die Halbinsel Athos, die schönste und reichste, die von der Halbinsel Chalkidike durch den während der Perserkriege gebauten sogenannten Herxes-Kanal getrennt ist (493—490).

Vom Kanal aus gelangt man über eine ungefähr 12 km weite Ebene zu Bergen, die von 1000 bis 2000 m. hoch steigen und ein herrliches Bild vom Meer aus ermöglichen.

Das Klima und die Flora machen aus der Halbinsel einen märchenhaften Garten, eine wundervolle Stätte der Erholung und Ruhe. In das Dorf Pentapolis, das heutige Städchen Carea, pflegten nach der Ueberlieferung Alexander der Grosse und die Weisen Griechenlands zu kommen um Ruhe und neue Anregungen zu finden.

Auf der Spitze des Athos-Berges erhebt sich erhaben der Tempel Apollos mit seinem Orakel, nach dem die Halbinsel ursprünglich Apollonia hiess und nachher nach dem Gotte Athos: Acte, Athos, und Athon.

Die ersten Einvohner in Athos und ihre Städte.

Die ersten Einwohner waren, der Sage nach, Titanen; nachher kamen aus Trakien und Makedonien die Visalten, Kristonen, Idonen und Diktiden, später noch Helenen, Chalkidiken und Pelasgen.

In der Epoche des Heidentums erblühten Städte, die heute nicht mehr bestehen wie: Acroathos, Olofixos, Dion, Tisos, Cleone, Haradrie, Scolos, Sanis und Acantos, deren Ort nach Porfirij Uspenskij gegeben ist.

Alle diese Festungen sind infolge der Erdbeben und der Raubzüge der Piraten und der zerstörenden Barbaren spurlos verschwunden, bevor das Mönchtum auf dem Berge Athos festen Fuss fasste.

Auf ihren Spuren und auf den Ruinen der ehemaligen heidnischen Tempel sind allmählich die heute bestehenden heiligen Stätten gegründet worden, mit denen sich unsere folgenden Artikel beschäftigen werden.

NOTEN

Eine beträchtliche Schuld, die gleichzeitig mit der Uebernahme der Schriftleitung dieser Zeitschrift, auf uns übertragen wurde, zwang uns für ziemlich lange Zeit das Erscheinen des „Graiul Românesc" einzustellen. Dank einem Mann mit Verständnis für das Werk, in dessen Dienst wir uns gestellt haben, können wir unsere Arbeit fortsetzen.

GRAIUL ROMÂNESC (The Roumanian Speech)

MONTHLY REVIEW OF THE CULTURAL SOCIETY „GRAIUL ROMÂNESC"

Vol. III, No. 7 July 1929

STUDIES

Mount Athos and ist importance for the Roumanian people from the historical, religious, aesthetical and cultural point of view

by Stoica Nicolaescu

The wel-known part of the country of the Chalkidic Peninsula, called Mount Athos or the Garden of the Mother of our Lord, had in the past and it still has in the present a great importance for the Rumanian people as to their past, faith and culture.

In general Mount Athos is for the Orthodox Christians, from everywhere, the same chosen place as the Vatican for the Roman Catholics.

In the holy places is open to all the scholars, without any discrimination, a large and rich field for investigations, with treasures that have been hoarded for centuries and kept religious ly in Their archives and libraries. There is nearly no spot in which we could not find witnesses of old Christian art.

The Rumanian people can be proud that the greatest part of these numberless treasures come from them.

The rulers and princes of the Rumanian countries, as well as their lords, have tried to adorn the Garden of Our Lord's Mother with everything they had in their power.

They have errected holy buildings and have endowed them with all the necessary things for their upkeep and the maintenance of their servants. They have made from these places real monuments of art, giving them books, precious objects, ikons, vases and clerical vestments.

The Rumanian princes and rulers, the only inheritors of the Eastern Empire and culture, — acknowledged as such by the oecumenical patriarchate from Constantinople, when the Turks have conquered the Balcan Peninsula, — have made the cultural union between the East and West.

The Rumanian princesses and the Rumanian ladies have worked together with them to endow the holy places with treasures of all sorts.

From these riches of Cristian ar we shall show a few specimens.

Mount Athos

In the South of Macedonia, between the bay of Salonika and the bay of Orfano, the Chalkidic Peninsula extends itsfelf into there smaller peninsulas, amongst which is Athos Peninsula, the richest and the most beautiful of all; it is divided from the Chalkidic by the Canal of Xerxes, dug out in the wars between the Greeks and Persians (493—490 b. C.).

Facing the canal there are obout 12 kilometres of level land and from there, mountains up to 1000 metres high, with a summit of over 2000 m. — a splendid view from the sea.

The climate and vegetation make from the peninsula a fairyland garden, a wonderful spot for meditation and rest. To the village of Pentapolis, now the little town of the called Carea. Alexander he Great and all the wise men of Greece used to come for rest and inspiration.

On the summit of Athos was standing gloriously the temple of Apolo with its oracle, after which was given the name of Apolonia to the peninsula. and only later did it get the present name, after the god Athos: Acte Athos, Athon.

The first inhabitants in Athos and their cities

According to legend, the first inhabitants have been the Titans; later on came the: Visalt s, Cristones. Idones and Dictides from Thrace and Macedonia, to whom have been added afterwards the Aellenes, Chalkidikes and Pelasges.

In the heathen era have flourished the cities which do not exist to-day: Acroathos, Olofixos. Dion. Tisos, Cleone, Haradrie, Scolos, Sanis and Acantos, the places of which are given after Porfirij Uspenskij.

All these cities have perished, leaving no traces, before the monks have etablished themselves in Mount Athos, on account of the earthquakes and pillages of the pirates and of the devasting barbarians.

On their places and from the abundance of the material which was left, on the spots where, in former times, were heathen temples, have grown out in time the beautiful and holy monasteries of to-day, about which we shall write in our next articles.

NOTES

On important debt, passed upon us at the same time with the magazine, has forced us to suspend for a time, relatively long, the apparition of the „Rumanian speech". Thanks to a man, who understands the task, into the service of which we are, we are able to continue our work.